

Šu 182 c. ř. s. není soudce povinen, aby stranu, zastoupenou advokátem, poučoval, aby svůj žalobní návrh přizpůsobila svému přednesu a dala mu ráz takový, aby mohlo býti po rozumu §§ 404 a 405 c. ř. s. dle znění prosby žalobní uznáno po právu. Také nejde tu o pouhou formální vadu, jejíž nápravu bylo by zaříditi dle §§ 84 a 85 c. ř. s. K jakým důsledkům vede nepřesné a zákonu neodpovídající stylisování prosby žalobní, patrně v tomto případě, kde dovolatel ještě v dovolacím spise uznává za nutno dovozovati, že podal žalobu jen dle Šu 35 ex. ř. a nikoli též dle Šu 36 ex. ř.

Čís. 5136.

V tom, že věřitel přijal splátku, určenou dlužníkem výslovně na určité položku (§ 1415 obč. zák.), jest spatřovati souhlas věřitelův (§ 863 obč. zák.) s dlužníkovým určením.

Ani při kontokorentním spojení není nadobro vyloučeno, by se strany nedohodly, že se určitý plat má účtovati na určitou položku dluhovou. Pouze použití Šu 1416 obč. zák. jest tu vyloučeno.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv II 395/25.)

K námitkám žalovaného Petra M-a ponechal procesní soud první stolice směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporu o tom, že Jiří M. dluhoval žalobkyni z poskytnutého úvěru různé částky. Bylť tu jednak dluh hypotekární 410.000 Kč, jednak dluh směnečný 60.000 Kč ze sporné směnky, kterou spolu podepsal žalovaný Petr M. Odvolací soud, opakovaně důkazy, zjistil, že Jiří M. poukázal žalobkyni 44.000 Kč, 11.000 Kč a 5.000 Kč, úhrnem tedy 60.000 Kč, určiv tyto částky dle dopisů ze dne 24. února a 12. března 1923 k zaplacení dluhu směnečného (60.000 Kč), a že žalobkyně, tomu neodporujíc, Jiřímu M-ovi v dopisech ze dne 13. března, 14. března, 7. dubna a 11. dubna 1923 oznámila, že zaslané částky připsala mu k dobru. Právem soud odvolací uznal, že byl takto dle Šu 1415 obč. zák. zapraven dluh směnečný. Neboť, dluhuje-li někdo několik položek a zapraví-li dluh jen částečně, rozhoduje především dohoda stran o tom, nač má splátka býti účtována. V tom směru pokládá se za to, že věřitel mlčky souhlasí s prohlášením dlužníkovým (§ 863 obč. zák.), přijme-li bez výhrady splátku, určenou dlužníkem výslovně na určitou položku. Pokud žalobkyně tvrdí, že s nabídkou Jiřího M-a nesouhlasila a souhlasiti nemohla vzhledem k tomu, že dala svolení k odprodeji některých pozemků Jiřího M-a jen s tou podmínkou, že bude kupní ceny použito k částečnému splacení dluhu hypotekárního, ocitá se v rozporu s opačným skutkovým zjištěním odvolacího soudu a s tím, co bylo právě vyloženo s hlediska právního. Nechtěla-li žalobkyně vzhledem k předchozí úmluvě přijati zaslané

částky na směnečný dluh, k jehož zapravení byly dlužníkem určeny, měla, poukazujíc k úmluvě, odmítnouti nabídku Jiřího M-a a prohlásiti, že účtuje zaslané částky dle úmluvy na dluh hypotekární. Je-li však pokládati směnečný dluh za zapravený dle §u 1415 obč. zák., netřeba uvažovati o tom, jak by bylo pohlížeti na věc s hlediska §u 1416 obč. zák., jehož ustanovení platí jen podpůrně, není-li dohody stran. Příslušné vývody dovolacího spisu zůstávají tedy nepovšimnuty. Pokud konečně žalobkyně napadá jako právně mylný názor soudu odvolacího, že nešlo mezi ní a Jiřím M-em o poměr kontokorentní, a, tvrdíc opak, dovozuje, že přešel i směnečný dluh v jediné a jednotné saldo kontokorentní a již z toho duvodu nenabyl nikdy povahy samostatné, — poráží sama sebe. Neboť, nenabyl-li směnečný dluh povahy samostatné, nemohla jej ani ona samostatně zažalovati, a byl by již tím žalobě odňat jakýkoliv podklad. Ostatně z předloženého výpisu z obchodních knih žalobkyně vysvitá, že skutečně nešlo o pravý poměr kontokorentní ve smyslu čl. 291 obch. zák., nýbrž o obyčejný běžný účet. Konečně ani při kontokorentním spojení není nadobro vyloučeno, by se strany nedohodly, že se určitý plat má účtovati na určitou položku dluhovou (§ 1415 obč. zák.) a jen použití §u 1416 obč. zák. jest při kontokorentu vyloučeno (Gl. U. 15054 A. C. 1781).

Čís. 5137.

Pozemková reforma.

»Odevzdání a předání« dle §u 20 (3) zákona náhradového znamená »přenechání« dle §u 349. ex. ř.

K pojmu »přenechání« dle §u 349 ex. ř.

»Přenechání« provádí se dle §u 315 obč. zák.; není třeba, by soudní komise obcházela hranice a na každou parcelu vkročila; stačí odevzdání protokolárním prohlášením.

»Znamenímí« dle §u 315 obč. zák. nejsou míněny prostředky §u 427 obč. zák., nýbrž znamení jako prostředky prohlášení vůle dle §u 863 obč. zák.

(Rozh. ze dne 18. června 1925, R I 506—508/25.)

V řízení o exekuční vyklizení nemovitostí, vypovězených Státním pozemkovým úřadem dle náhradového zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n., zamítl soud první stolice návrhy dlužníka (vypovězeného vlastníka), by mapy (soukromé a obecní) přiložené vymáhajícím věřitelem (Státním pozemkovým úřadem) nebyly připuštěny při obchůzce hranic, by nebyly připuštěny kopie katastrálních map a by byli přibráni znalci k výkonu exekuce. Rekursní soud návrhům vyhověl.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že zamítl rekurs dlužníka do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

§ 20 (3) náhr. zák. n. zn. stanoví, že okresní soud místně příslušný provede vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí a předání jich